

ποτα δὲν θ' ἀποφασίσετε. Θὰ γεράση ἡ κόρη σας πρὶν τῆς εὔρετε ἄνδρα...

(ἔξακολουθεῖ ἀναγκινώσκων)

(Πρὸς τὸν Χρηστούλην) Ἄ μιγράβο! Χρηστούλη· τοῦ γράφεις νᾶλθη νὰ περάσουμε καὶ τὴν βραδεῖα μαζύ. Ἔτσι πρέπει κάνεις νὰ ἐργάζεται· τὸν ἕνα χάνουμε, τὸν ἄλλον βρίσκομεν. . . (ἐγχειρίζει τὴν ἐπιστολὴν τῷ πρὸ μικροῦ εἰσελθόντι Θανάση.) Θανάση, πάρε· πήγαινε ὅσο ἔμπορεῖς ταχύτερα εἰς τὰς Ἀθήνας· κάτω εἶν' ἡ ἄμαξα ποῦ ἦλθα, πήγαινε μ' αὐτήν...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ποῦ θὰ τὸ δώκω τὸ γράμμα;..

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ἄ! καλὰ λές! γνωρίζεις τοῦ Κυρίου Χηνοπούλου τὸ σπίτι;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Τοῦ βουλευτοῦ, ποῦ τὸν ἔβριζε χθὲς ἡ Ἀλήθεια;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ναί, τοῦ βουλευτοῦ· πήγαινε λοιπὸν τί κάθεσαι;

ΘΑΝΑΣΗΣ (δειλῶς)

Ἀφέντη, εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποῦ μ' ἔλεγε ἡ Μαριγῶ, τὸ πῶς τάχατες ἡ Κυρὰ Χαρικλίτσα δηλαδὴ, δὲν πανδρεύεται;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (γελῶν)

Ἐννοζα σου, Θανάση· αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε δι' ἄλλον γαμβρὸν βεβαιότατον. Θὰ γίνουν ἀμέσως κ' οἱ γάμοι..

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μὲ συγχωρεῖτε δηλαδὴ... μὰ τ' ἀγαπῶ τὸ σπιτικό μου...

(προχωρεῖ ὀλίγα βήματα, ἀλλ' ἐπιστρέφει.)

Καλὲ καλὲ ἔξεχασα.. Ὁ ἄλλος κάτω 'ς τὸ περιβόλι μ' ἔλεγε πῶς θέλει, ἀφέντη, νὰ σᾶς δῆ, πρὶν φύγη.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ὁ ἄλλος; ποιὸς ἄλλος;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Νά! ὁ ἄλλος! ἐκεῖνος ποῦ δὲν παντρεύεται π ι ἄ.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ὁ Κύριος Ἀριστείδης! πήγαινε πέ του γρήγορα νὰ λθῆ. Μπα! πῶς δὲν ἔγινε τάχα γαμβρός μας, δὲν πρέπει νὰ χωρισθοῦμε θυμωμένοι! (Ὁ Θανάσης ὅστις ἐξῆλθε ἐπὶ μακρὸν, ἐπιστρέφει εἰσάγων τὸν Ἀριστείδην, μεθ' ὃ ἀναχωρεῖ.)

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΟΙ

ΑΣΤΕΡΕΣ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΔΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

III

Ἐν ᾧ ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἀστὴρ ἐξήρχετο τῆς πόλεως διὰ τῆς μιᾶς θύρας, ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 2 εἰσῆρχετο διὰ τῆς ἐτέρας, κραυγάζων.

— Ἀγοράσατε ἀρετὴν! ἀγοράσατε ἀρετὴν! τίς θέλει ν' ἀγοράσῃ ἀρετὴν;

Ὅσοι ἤκουσαν πρῶτοι τὴν παράδοξον ταύτην κραυγὴν ἐνόμισαν ὅτι παρήκουσαν· ἀλλ' ἡ Πλειὰς ἔχουσα πεποιθησιν εἰς τὴν καλὴν ποιότητα τοῦ ἐμπορεύματός της, τὸ ἀνήγγειλε μεγαλοφῶως καὶ ἀφελῶς, εἰς τρόπον ὥστε καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἀπίστους οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία ἔμενε περὶ τῆς φωνῆς ταύτης.

Οἱ ἀκούοντες αὐτὴν ὕψουν τοὺς ὤμους, καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους.

— Θὰ ἦναι κάμμία τρελλή, δραπετεύσασα ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον.

Οἱ πλούσιοι προσέθετον:

— Τὴν σήμερον κατασκευάζουσι τόσον στενὰ τὰ σπίτια, καὶ ἔπειτα ἔχομεν τόσα ἐπιπλα· ποῦ διάβολο θέλει νὰ βάλωμεν τὴν ἀρετὴν της;

Οἱ πτωχοὶ ἐψιθύριζον:

— Τί νὰ τὸ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ αὐτὸ τὸ πολῦτιμον ἐμπόρευμα; τί τὸ ὄφελος ἂν καταβάλλωμεν τόσας θυσίας διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσωμεν, ἀφ' οὗ ἔπειτα δὲν θὰ μᾶς πιστεύωσιν ὅτι τὸ ἔχομεν.

Αἱ γυναῖκες ἔλεγον:

— Ὠραῖα, ἀρετή! αὐτὸ μόνον μᾶς

ἔλειπεν, ὑποφέρομεν τόσα βάσανα διὰ ν' ἀποκτήσωμεν συζύγους χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀρετὴν. Πῶς θὰ κάμωμεν λοιπὸν μὲ τὴν ἀρετὴν;

Οἱ νέοι τοῦ συρμοῦ ἔλεγον:

— Ἀρετὴ! ἔχομεν ἤδη δύο ἵππους, ἓνα ὑπηρέτην, ἀρκετὰς δωδεκάδας χειροκτίων, πιπῶν καὶ ὑψηλῶν πέλων· ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀρετὴ καταντᾶ πολυτέλεια ἢ μᾶλλον ἀσωτεία, καὶ οἱ γονεῖς μας θὰ εἶχον δίκαιον νὰ μᾶς ἀποκληρώσωσιν, οἱ κηδεμόνες μας νὰ συγκαλέσωσι συγγενικὸν συμβούλιον.

Μία μόνη γυνὴ ἐπλησίασε τὴν ἔμπορον.

Ἦτο χήρα ἐνὸς πρῶην ὑπαλλήλου.

— Πόσον κοστίζει ἡ ἀρετὴ; ἠρώτησεν αὐτὴ.

— Τίποτε.

— Πῶς τίποτε;

— Τοῦ κόπου τοῦ νὰ τὴν φυλάξητε μόνον.

— Εἶναι πολὺ ἀκριβὰ, εἶπεν ἡ χήρα.

Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν ἔμπορον.

Ἐκείνη δὲ, βλέπουσα ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως δὲν ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ αὐτὴ πρὸς αὐτούς.

Εἶδε μίαν θύραν ἀνοικτὴν· εἰσῆλθε.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἠρώτησε μὲ φωνὴν ὀξεῖαν γυνήτις ὑψηλὴ καὶ ἰσχυρὴ. Συγχρόνως δὲ τὸ κυνάριον αὐτῆς ἰσχυρὸν ὄσων καὶ ἡ κυρία του, ἤρχισε νὰ ὑλακτῆ.

— Συγγνώμην, κυρία, ἂν σᾶς ἐτάραξα, εἶπε ταπεινῶς ἡ Πλειὰς· εἶμαι ἔμπορος.

— Δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτε.

— Ὅλοι χρειάζονται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πωλῶ.

— Καὶ τί πρᾶγμα πωλεῖς;

— Ἀρετὴν.

— Ἄν πωλῆς ἀρετὴν, τότε καὶ θ' ἀγοράξης ἀπ' αὐτὴν.

— Ἀναμφιβόλως. Πρὸς τί αὐτὴ ἢ ἐρώτησις; ἠρώτησεν ἡ Πλειὰς.

— Διότι ἔχω καὶ ἐγὼ νὰ μεταπωλήσω, εἶπεν ἡ σεμνότυφος γυνή.

— Δείξατέ μοι αὐτὴν, καὶ ἴσως συμφωνήσωμεν.

Τότε ἡ σεμνότυφος ἠνοιξε τὸ συρτᾶριον ἔρμαριου τινὸς, καὶ ἐξήγαγε μίαν ἀρετὴν, ἀλλὰ γραῖαν, κατεμβλωμένην, σκωληκοφαγωμένην, γέμουσαν κηλίδων, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τις ὁποῖα ἄρα γε ἦτο πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν.

— Πόσον μοι δίδεις διὰ νὰ σοὶ πωλήσω αὐτὴν τὴν ἀρετὴν; ἠρώτησεν ἡ σεμνότυφος.

— Πόσον μοι δίδεις διὰ νὰ τὴν ἀγοράσω; ἠρώτησεν ἡ Πλειὰς.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, ἡ αὐθάδης! ἀνέκραξεν ἡ σεμνότυφος ἀποσπῶσα τὴν ἀρετὴν τῆς ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἔμπορου.

Ἄλλ' ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ ἀρετὴ τοσούτῳ ξηρὰ καὶ εὐθραυστος ἦτον, ὥστε κατεσχίσθη ὡς ἰστός ἀράχνης.

Κακὴ δουλειά! ἡ σεμνότυφος ἠπέλει τὴν ἔμπορον ὅτι θὰ τὴν καταγγεῖλη ὡς συκοφαντήσασαν καὶ ἀτιμάσασαν αὐτὴν, διότι εἶπεν ὅτι ἡ ἀρετὴ τῆς ἦν ἀρετὴ τυχαία.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις ἡ ἀπόδειξις δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ Πλειὰς ἔτρεχε κίνδυνον νὰ πληρώσῃ ὑπέρογκον πρόστιμον καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τούτοις εἰς τὴν φυλακὴν.

Προσέφερε τότε εἰς τὴν σεμνότυφον μίαν ἀρετὴν κατακαινουργῆ, ἀντ' ἐκείνης, ἣτις εἶχε καταντήσει πλέον ἄχρηστος.

Ἄλλ' ἡ σεμνότυφος ἀνεκάτωσεν ὅλα τὰ ἔμπορεύματα, καὶ ἂν καὶ ἡ Πλειὰς ἔφερε παντὸς εἶδους ἀρετὰς, οὐδεμίαν τῆ ἤρεσεν.

Ἡ ἔμπορος ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὴν χρηματικὴν ἀποζημίωσιν.

Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἡ χρηματικὴ ἀποζημίωσις ὠρίσθη εἰς δεκαπέντε δραχμάς.

Ἡ Πλειὰς ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τῆς τρία τάληρα, ἅτινα ἔκαμνον δεκαοκτὼ δραχμάς, καὶ παρεκάλεσεν εὐγενῶς τὴν σεμνότυφον νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὰς πλεοναζούσας τρεῖς δραχμάς.

Ἡ σεμνότυφος ἐξῆλθε, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ὑπάγει ν' ἀλλάξῃ τὸ νόμισμα, κ' ἐπανῆλθε μετ' ἀστυνομικῶν κλητῆρων.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, εἶπεν, ἐμβῆκεν

εἰς τὸ σπῖτι μοι διὰ νὰ μὲ κλέψῃ· συλλάβετε τὴν καὶ πηγαίνετε τὴν εἰς τὴν φυλακὴν.

Εἰς μάτην ἡ Πλειὰς ἔλεγεν ὅτι περιμένει τὰ χρήματά της· οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες τὴν προσεκάλεσαν νὰ ὑπάγῃ συναδευομένη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ τμήματος.

Ἦναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ.

Ἡ Πλειὰς διήλθε τὰς δύο ἢ τρεῖς ὁδοὺς, αἵτινες διεχώριζον τὴν οἰκίαν τῆς σεμνοτύφου ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ ὑπαστυνόμου, ὅλοι δὲ οἱ μοσχομάγκαι τὴν ἤκολούθουν κρίζοντες!

— Ἐ! ἔ! κλέφτρα! ἄδικα, ἄδικα!

Παρουσιασθεῖσα εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, ἡ ἔμπορος τῆς ἀρετῆς ἐξέθεσε τὰ πράγματα μετὰ τοσαύτης ἀπλότητος ὥστε ὁ ἄξιος ὑπαστυνόμος, ὅστις ἔνεκα τῆς θέσεώς του ἐγνώριζε πλεῖστα ὅσα πράγματα, καὶ μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ σεμνοτύφος, εἰς ἧς τὴν οἰκίαν συνελήφθη ἡ Πλειὰς, δὲν εἶχεν ἀρετὴν πρὸς πώλησιν, ἀπέπεμψε τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, καὶ μείνας μόνος μετὰ τῆς κατηγορουμένης, τὴν ἠρώτησε ποῖοι ἦσαν οἱ πόροι, ἐξ ὧν ἀπέζη.

Ἡ Πλειὰς ἠνοιξε τὸ κιβώτιον καὶ ἔδειξε τὸ ἐμπόρευμά της.

Ἄλλ' ὁ ὑπαστυνόμος ἤρχισε νὰ γελά.

— Ωραία μου κόρη, εἶπεν, ὑπάρχουσιν ἐμπορεύματα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι τοιαῦτα, καὶ ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλον πόρου ζωῆς, σὲ παρακαλῶ νὰ φύγῃς τῆς πόλεώς μας, διότι ἔχει καὶ αὐτὴ τοὺς πτωχοὺς της.

Ἡ ταλαίπωρος Πλειὰς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξῆλθε τῆς πόλεως· ἀφῆκε δὲ τὸ κιβώτιόν της εἰς τοῦ ὑπαστυνόμου, ὅστις εἰς τι συμπόσιον τῶν συναδέλφων του, γενόμενον τὴν πρώτην τοῦ ἐπομένου ἔτους, διένειμεν ὡς δῶρον τὸ περιεχόμενον εἰς αὐτούς.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ ἀστυνόμοι εἶναι τόσο ἐνάρετοι.

IV

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ τρίτη Πλειὰς εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

Ἦτον ἡ πωλοῦσα ὑγείαν.

— Ὑγείαν, ὑγείαν πωλῶ! ἐκραύγαζε. Ποῖος ἀγοράζει ὑγείαν;

— Ὑγείαν πωλεῖτε; ἐρωτῶσι παιταχόθεν.

— Ναι. Ὑγείαν πωλῶ! ὑγείαν! ἀγοράσατε!

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ μέγιστος κύκλος ἐσχηματίσθη περὶ αὐτὴν· ὅλοι ἐζήτουν ὑγείαν, ὅλοι ἤθελον ν' ἀγοράσωσι· τὸ ταλαίπωρον ἄστρον δὲν ἤξευρε ποῖον νὰ πρωτακούσῃ.

Ἄλλ' οἱ πλεῖστοι ἐξ ὧν ἐξέτεινον τὰς χεῖρας ζητοῦντες ὑγείαν, πρὸ πολλοῦ χρόνου ἐσκότωσαν τὴν ἰδικὴν των, καὶ ὡς καὶ τὸ πτώμα της ἀκόμη ἐξεδίωξαν τοῦ σώματός των· ὥστε ἡ ὑγεία, ἣτις εἶχε καὶ αὕτη τὸν ἐγωῖσμόν της, οὐδαμῶς συγκατένευε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς μέρη, ἀφ' ὧν τοσοῦτον ἀγνωμόνως ἐξεδιώχθη.

Ἄλλοι ἠρώτων.

— Μήπως ἀπαιτεῖ πολλὰ ἔξοδα διὰ τὴν τροφήν της ἡ ὑγεία;

— Ὦ, ὄχι, παντάπασιν, ἀπεκρίνατο τὸ ἄστρον.

— Καὶ τί τρώγει; τί πίνει; πῶς πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζηται κανεὶς; Καὶ τὸ ἄστρον ἀπεκρίνετο.

— Ἡ ὑγεία τρώγει μετ' ἐγκρατείας, πίνει ὕδωρ καθαρὸν, κοιμᾶται ἐνωρίς, καὶ ἐξυπνᾷ συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Τότε οἱ ἄνθρωποι ὕψουν τοὺς ὤμους καὶ ἔλεγον,

— Ἡ ἔμπορος αὕτη δὲν λέγει πολὺ κολακευτικὰ πράγματα διὰ τὸ ἐμπόρευμά της· πρέπει κανεὶς ν' ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ ἀσκητὴς διὰ ν' ἀγοράσῃ ὑγείαν.

Ἐν τούτοις ὑπῆρξαν δύο τάξεις, ἀνθρώπων οἵτινες εἶπον μεταξύ των.

— Ἄν κατὰ δυστυχίαν ἡ ἔμπορος αὕτη κάμῃ ἐξόδευσιν, ἡμεῖς εἴμεθα κατεστραμμένοι.

Οὗτοι ἦσαν οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ νεκροθάπται.

Εἶπομεν δύο τάξεις ἀνθρώπων· ἔπρεπε νὰ εἴπωμεν μία μόνη τάξις· διότι εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ

νεκροθάπται ἦσαν σύντροφοι, καὶ εἶχον σχηματίσει ἑταιρίαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ΚΚ. Θάνατος καὶ Σ*

Οἱ νεκροθάπται καὶ οἱ ἰατροὶ συνήλθον καὶ ἀπεφάσισαν ὅπως δι' ὁποιοῦδήποτε μέσου ἀπαλλαγῶσι τῆς τε ἐμπορίου καὶ τοῦ ἐμπορεύματός της.

Οἱ νεκροθάπται ἀνέλαβον τὴν φροντίδα τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐμπορεύματος.

Οἱ ἰατροὶ ἀνέλαβον τὴν φροντίδα τῆς καταστροφῆς τῆς ἐμπορίου.

Νεκροθάπτης τις ὑπεξήρесе τὸ κιβώτιον.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκράγαζε:

— Κλέπται! κλέπται! συλλάβατέ τους! μοῦ ἔκλεψαν τὴν ὑγίειαν μου! ἰατρός τις εὕρισκόμενος ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν τὴν πλησιάζει καὶ τῇ λέγει:

— Ἐλα ἀπ' ἐδῶ, μικρά μου, ἔλ' ἀπ' ἐδῶ· θὰ ἐνεργήσω νὰ τὸ πάρωμεν ὀπίσω.

Ἡ ἔμπορος εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον σεβάσμιον, ἐνδεδυμένον κοσμίως ἄν καὶ ὕψιστον πενήτιμος.

Εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος τίμιος καὶ τὸν ἠκουλούθησε.

Ἐκεῖνος τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ὅταν ἡ ταλαίπωρος Πλειὰς ἀνεγνώρισε τὸ μέρος εἰς ὃ εὕρισκετο, ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τὸ ταχύτερον.

Ἄλλ' ἡ θύρα εἶχε κλεισθῆ ὀπιθὲν της.

Τότε ἐνόησεν ὅτι ἐνέπεσεν εἰς παγίδα.

— Κύριε ἰατρέ, εἶπε, κύριε ἰατρέ! εὐσπλαγχνίσθητέ με· εἶμαι κάλλιστα εἰς τὴν ὑγίειαν μου.

— Ἀπατᾶσθε, τῇ λέγει ἐκεῖνος, εἰσθε πολὺ ἀσθενής.

— Ἄλλὰ τρώγω καλά!

— Κακὸν σύμπτωμα.

— Πίνω καλά!

— Κακὸν σύμπτωμα.

— Κοιμῶμαι καλά!

— Κακὸν σύμπτωμα.

— Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν εἶναι θολωμένοι, ὁ σφυγμός μου εἶναι τακτικός, ἡ γλῶσσα καθαρὰ.

— Κακὸν σύμπτωμα, κακὸν σύμπτωμα, κακὸν σύμπτωμα!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Πλειὰς διῆσχυρίζετο ὅτι εἶναι κάλλιστα εἰς τὴν ὑγίειαν της, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἠθέλε οὔτε νὰ ἐκδυθῆ, οὔτε νὰ κατακλιθῆ, ὁ μελανείμων ἰατρός προσεκάλεσε τέσσαρας φύλακας, οἵτινες τὴν ἐξέδυσαν διὰ τῆς βίας, καὶ τὴν ἔδεσαν εἰς μίαν κλίνην.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἰατρός, ἐπιχειρεῖς νὰ πωλῆς ὑγίειαν, ἐν ᾧ ἡμεῖς πωλοῦμεν ἀσθένειαν, ἀντὶ νὰ μᾶς προτείνης νὰ συντροφεύσωμεν, ἔρχεσαι εἰς συναγωνισμόν μετ' ἡμᾶς· καλά, θὰ ἰδῆς λοιπὸν ὅτι θὰ ἰδῆς.

Καὶ προσεκάλεσε τρεῖς συναδέλφους του καὶ ἔκαμαν ἐκεῖνο, ὅπερ οἱ μὲν ἰατροὶ ἀποκαλοῦσιν ἰατρικὸν συμβούλιον, οἱ δὲ νεκροθάπται οἱ συνέταιροί των καταδίκην εἰς θάνατον.

Ἀπεφασίσθη ἵνα ἡ Πλειὰς ὑποστῆ θεραπείαν παθολογικὴν, τὴν ταχύτεραν δῆλον ὅτι τῶν θεραπειῶν.

Τῇ ἐπέβαλον κατὰ πρῶτον δίαιταν συνεχῆ.

Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ τῆς κάμνωσι τέσσαρας καθ' ἡμέραν ἀφαιμάξεις.

Τέλος, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι κοιμᾶται πολὺ, καὶ ὅτι ὁ πολὺς ὕπνος ἐνδεχόμενον νὰ ἐπιφέρῃ ἀποπληξίαν, τῆς ἐγαργάλιζον τὰ πέλματα τῶν ποδῶν, ὡσάκις ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς.

Εὐτυχῶς, ὡς ἄστρον, ἡ Πλειὰς ἦτον ἀθάνατος.

Δὲν ἀπέθανε λοιπὸν διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ. Ἀλλὰ κατήνησε πολὺ ἀσθενής.

Εὐτυχῶς νύκτα τινὰ ὁ νοσοκόμος αὐτῆς ἀπεκοιμήθη.

Ἡ Πλειὰς κατώρθωσε τότε ν' ἀποσπάσῃ τὸν ἕνα βραχίονά της, ἔπειτα τὸν ἄλλον, ἔπειτα τὴν μίαν κινήμην, καὶ ἔπειτα τὴν ἄλλην.

Τότε ἤσυχχα ἤσυχχα κατέβη τῆς κλίνης της, ἔρπουσα σχεδὸν ἐπορεύθη μέχρι τοῦ παραθύρου, τὸ ἠνοιξε, προσέδεσε μίαν τῶν σινδονῶν τῆς κλίνης της εἰς τὸ σίδηρον τοῦ παραθύρου, περιετυλίχθη διὰ μιᾶς ἄλλης, καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον τοῦ νοσοκομεῖου.

Ὁ κήπος περιεκλείετο ὑπὸ τείχους, πλησίον ὅμως τοῦ τείχους ἦτο δενδροστοιχία.

Ἡ Πλειὰς ἀνέβη εἰς ἓν δένδρον, ἐπάτησεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τείχους κ' ἐκεῖθεν κατέβη εἰς τὴν ὁδόν.

Ἐξελθοῦσα ἐπὶ τέλους τῆς θανασίμου αὐτῆς φυλακῆς ἤρχισε νὰ τρέχῃ πάσαις δυνάμεσιν.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ νοσοκομεῖον ἔκειτο πλησιέστατα τοῦ νεκροταφείου, ὁ κόσμος ἐνόμισεν ὅτι ἐξήρχετο οὐχὶ ἐκ τοῦ νοσοκομείου, ἀλλ' ἐκ τοῦ νεκροταφείου, καὶ ἀντὶ νὰ ἐκλάβωσιν αὐτὴν ὡς ἀσθενῆ δραπετεύσασαν, τὴν ἐξέλαβον ὡς φάντασμα βρυκολακιάσαν.

Ἡ σινδὼν δὲ ἦς περιετυλίσσετο συνέτεινεν ὅπως ἡ ἰδέα αὕτη πιστευθῆ.

Ἀντὶ νὰ σκεφθῶσι νὰ τὴν σταματήσωσιν, ὅλοι, καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ φρουρὰ ἢ εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως φρουροῦσα, ἀπεσύρθησαν ἔντρομοι πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ἄφησαν νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἀ! ἐκραύγασεν, εἰάν ὁ Ζεὺς ἔχῃ καὶ κἀνὲν ἄλλο κιβώτιον ὑγιείας νὰ στείλῃ εἰς τὴν γῆν, ἅς εὔρῃ κἀμμίαν ἄλλην ἔμπορον, διότι ἐγὼ δὲν τὴν ξαναπαθαίνω.

Ἡμεῖς δὲ, ὡς ἱστοριογράφοι τοῦ θαυμασίου τούτου ἱστορήματος, ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ὁ νεκροθάπτης ὁ κλέψας τὸ κιβώτιον τῆς ὑγιείας, τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ τοῖς εἶπε τί περιεῖχε.

Τότε ὅλοι ὁμοῦ ἔσκαψαν μέγαν λάκκον, ἐν εἶδει τάφου εἰς τὸ μέσον τοῦ νεκροταφείου, ἔρριψαν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ὑγιείαν, καὶ τὸν ἐπλήρωσαν χώματος.

Εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἐπωφελήθη τῆς ἀγαθῆς θελήσεως τοῦ Διὸς, ἐκτὸς τῶν νεκρῶν.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ νεκροὶ εἶναι τόσο καλὰ.

V

Ἐν ᾧ ὠδήγουν δολίως τὴν ὑγιείαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἔνθα ἀναμφιβόλως θ' ἀπέθνησκεν ἂν δὲν ἦτον ἀθάνατος, κραυγῆτις ἄλλη, οὐχὶ ἀνομοία ἐκείνης, ἥτις τοσοῦτον κακὰς συνεπέλας ἐπέφερεν, ἢ

κούσθη εἰς ἑτέραν συνοικίαν τῆς πόλεως.

Ἦτο τὸ τέταρτον ἄστρον, προσπαθοῦν νὰ ἐξοδεύσῃ τὸ ἐμπόρευμά του καὶ κραυγάζον.

— Ποῖος θέλει νὰ ζῆ πολὺ; ποῖος θέλει νὰ ζῆ πάντοτε; Ἀγοράσατε μακροβιότητα! ἀγοράσατε, ἀγοράσατε!

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς ταύτης σύμπασα ἡ πόλις ἐγένετο ἀνάστατος.

Πλούσιός τις τραπεζίτης, ἔχων ἓνα ἐμπορικὸν οἶκον εἰς Παρισίους, ἕτερον εἰς Φραγκφούρτην, τρίτον εἰς Νέαυ Τόρκην, καὶ ἄλλον εἰς Βιέννην, καὶ ἄλλον εἰς Λονδίνον, διέταξε τὸν ταμίαν του νὰ δώσῃ ὅσα ἑκατομμύρια ἀπῆτει ἢ ἔμπορος, καὶ ν' ἀγοράσῃ ὀλόκληρον τὸ κιβώτιον διὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν του.

Οἱ μεγιστάνες ἐζήτησαν φρουρὰν, ὅπως ἐμποδίσῃ τοὺς χυδαίους τοῦ ν' ἀγοράσωσι τὸ πολύτιμον ἐμπόρευμα.

Ὁ κλῆρος συνῆλθεν. Οἱ ἀρχιεπίσκοποι εἰδοποίησαν τὸν πάπαν διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου· ὁ πάπας ἀπήντησεν:

— Οἱ μέλλοντες ν' ἀγοράσωσι μακροβιότητα, ὀφείλουσι νὰ προσφέρωσιν ἡμῖν ἐν ἔτος ἐπὶ τῶν δέκα, λόγῳ τοῦ ὑφειλομένου κατὰ τὸν μωσαϊκὸν νόμον τῆ ἐκκλησίᾳ δεκάτου.

Ἡ βουλὴ ἐνομοθέτησεν ἐπίσης νὰ πληρῶνῃσι φόρον οἱ ἀγοράζοντες μακροβιότητα.

Ἦλθεν ὁ τραπεζίτης μὲ τὰ ἑκατομμύριά του, διὰ ν' ἀγοράσῃ ὅλα· ἀλλὰ συνέβη ταραχὴ μεγάλη, ἐφώναξαν κάτω τὸ μονοπώλειον, καὶ ἐκρέμασαν τὸν τραπεζίτην.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἦτο βασιλεὺς ἀγαθὸς, κατήργησε τὰ μονοπώλεια, καὶ διὰ διατάγματος ὥρισε νὰ πωλῆται δημοσίᾳ ἢ μακροβιότης καὶ ἕκαστος νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ἂν ἡ περιουσία του τῷ ἐπιτρέπη ν' ἀγοράζῃ ἐξ αὐτῆς, ἐκτὸς τῶν εἰς θάνατον καταδεδικασμένων.

Πάραυτα ὅλοι ἐπλησίασαν τὴν Πλειάδα, εἰς τὴν μίαν χεῖρα κρατοῦντες χρήματα, καὶ εἰς τὴν ἄλλην μὴ κρατοῦντες τίποτε.

— Μακροβιότητα! μακροβιότητα! ἔλεγον οἱ ἀγορασταί· ἰδοὺ χρήματα· πάρε

τὰ χρήματά μου· ἀλλὰ πάρε λοιπὸν τὰ χρήματά μου!

Καὶ ἕκαστος ἐκραύγαζε.

— Κ' ἐγώ! θέλω κ' ἐγὼ μακροβιότητα! κ' ἐγώ, κ' ἐγώ, κ' ἐγώ!

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριοι καὶ κυρίαι, ἀπεκρίνατο ἡ Πλειὰς· ἀλλ' ἐπρομηθεύθητε τὰ ἐμπορεύματα, τὰ ὅποια ἐπώλουν αἱ τρεῖς ἀδελφαί μου;

— Καὶ τί ἐπώλουν αἱ τρεῖς ἀδελφαί σας; ἠρώτησαν οἱ ἀγορασταὶ, βιαζόμενοι ν' ἀγοράσωσι τὸ πολύτιμον ἐμπόρευμα.

— Ἡ πρώτη ἐπώλει πνεῦμα.

— Δὲν ἠγοράσαμεν.

— Ἡ δευτέρα ἐπώλει ἀρετήν.

— Δὲν ἠγοράσαμεν.

— Ἡ τρίτη ἐπώλει ὑγιείαν.

— Δὲν ἠγοράσαμεν.

— Τότε, ἀπεκρίνατο ἡ ἔμπορος τῆς μακροβιότητος, λυποῦμαι πολὺ, ἀλλ' ἄνευ πνεύματος, ἄνευ ἀρετῆς, ἄνευ ὑγείας, ἡ μακροβιότης οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν.

Καὶ ἡ ἔμπορος τῆς μακροβιότητος ἔκλεισε τὸ κιβώτιόν της, ἀρνούμενη νὰ πωλήσῃ ἐκ τοῦ ἐμπορεύματός της εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν ἔσχον τὴν πρόνοιαν ν' ἀγοράσωσιν ἐκ τοῦ ἐμπορεύματος τῶν τριῶν ἀδελφῶν της.

Ἀφ' οὗ ἔκλεισε τὸ κιβώτιόν της, παρετήρησεν ὅτι χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά της δαῖγμα τοῦ ἐμπορεύματός της.

Ἦτο τοῦτο μικρὸν τεμάχιον μακροβιότητος.

Περιεῖχε μακροβιότητα ὡσεὶ τριῶν αἰώνων.

Εἶδε ψιττακόντινα ἐπὶ τοῦ ξύλου του.

— Παπαγάλλο, παπαγάλλο, ἔφαγες; τὸν ἠρώτησε.

— Παπαγάλλο, παπαγάλλο, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ψιττακός.

Ἡ Πλειὰς ἤρχισε νὰ γελᾷ, καὶ τῷ ἔδωσε τὸ δαῖγμα.

Ὁ ψιττακὸς τὸ ἔφαγε, καὶ οὔτε ψιχίον ἀφήκε.

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ψιττακοὶ ζῶσι τριακόσια ἔτη.

VI

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἔμπορος τῆς μακροβιότητος, ἣτις ἐθεώρει τὸν ψιττακὸν ῥοκανίζοντα τὸ δαῖγμά της ἤκουσε μέγαν θόρυβον.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τούτου διέκρινε τὰς λέξεις:

— Τιμὴ! τιμὴ! ποῖος θέλει ν' ἀγοράσῃ τιμὴν;

Ἦτον ἡ πέμπτη Πλειὰς, ἣτις εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν.

Ὅλοι ὅσοι ἠρνήθησαν ν' ἀγοράσωσι πνεῦμα, ἀρετὴν, ὑγιείαν, καὶ εἰς οὓς ἡ προηγουμένη Πλειὰς ἠρνήθη νὰ πωλήσῃ μακροβιότητα, ἐλύσσων ἐκ τοῦ θυμοῦ.

Ἀμα ἀκούσαντες οὗτοι τὴν κραυγὴν «Τιμὴ! τιμὴ! ποῖος θέλει ν' ἀγοράσῃ τιμὴν;» ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀγοράσωσι τιμὴν, ἀλλὰ νὰ λάβωσι, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀποκτήσωσι χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐξοδεύσωσι.

Κατὰ συνέπειαν, ἐπέπεσαν κατὰ τῆς δυστυχοῦς Πλειάδος, ἣτις βλέπουσα ὅτι ἠπειλεῖτο πανταχόθεν, ἠνοιξε τὸ κιβώτιόν της καὶ τὸ ἐτίναξε.

Χίλια δύο πράγματα ἔπεσαν

Ἦσαν σταυροὶ, παράσημα, τίτλοι, ταινίαι, ἐπωμίδες κλπ. κλπ.

Ἐκαστος ἐπέπεσεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν πραγμάτων τούτων, τὸ ἤρπαζε καὶ ἤρχιζε νὰ τρέχῃ, νομίζων ὅτι ἀπέκτησε τιμὴν, ἐν ᾧ τὸ πανοῦργον ἄστρον δὲν ἄφησε νὰ πέσωσιν εἰμὴ μόνον τιμὰς.

Ὅπερ δὲν εἶναι τὸ αὐτό.

Ἡ ἀληθὴς τιμὴ ἔμεινεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου τῆς Πλειάδος, ὡς ἡ ἐλπίς ἔμεινεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου τῆς Πανδώρας.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ τιμὴ εἶναι τοσοῦτον σπανία, ἐν ᾧ αἱ τιμαὶ εἰσὶ τοσοῦτον συνήθεις.

VII

Ἐν ᾧ συνέβαινον ὅλα ταῦτα ἡ ἕκτη Πλειὰς ἔφθασε κρᾶζουσα.

— Διασκεδάσεις! ποῖος θέλει διασκεδάσεις;

Ὅλοι ἐπέπεσαν κατ' αὐτῆς.

Ἐκεῖνοι, μάλιστα, οἵτινες, ἔλαβον οὐχὶ μικρὸν μέρος ἐκ τῶν τιμῶν, θέλοντες νὰ προσθέσωσι καὶ διασκεδάσεις εἰς τὰς τιμὰς, μὲ τοὺς σταυροὺς εἰς τὴν κομβιοδόχην των, μὲ τὰ παράσημα ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ τοὺς τίτλους εἰς τὰ θυλάκιά των, μὲ τὰς ταινίας εἰς τὸν λαιμὸν των, μὲ τὰς ἐπωμίδας ἐπὶ τῶν ὤμων των, προὔχωρσαν μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπως λάβωσι καὶ αὐτοὶ ἡδονάς.

Ἄλλ' οἱ ἄλλοι παρετήρησαν μετὰ προφανοῦς δυσαρρεσκείας ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι ἦσαν λίαν ἄπληστοι, καὶ ὅτι δὲν ἤρκοῦντο εἰς ὅσα ἐπῆρον ἤδη τοὺς ὑβρίσαν, καὶ συνέβη οὕτω μεγάλη ταραχή. Ἀπέσπασαν τὸ κιβώτιον τῶν χειρῶν τοῦ ἀστέρος... ἕτεροι τὸ ἀπέσπασαν τῶν χειρῶν τούτων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ἐκείνης συγχύσεως, τὸ κιβώτιον συνετρίβη, καὶ αἱ διασκεδάσεις διεσκορπίσθησαν κατὰ γῆς.

Τότε συνέβη ὅτι συμβαίνει εἰς τὰς τελετὰς τοῦ βαπτίσματος ἐν τοῖς χωρίοις, ὅτε ὁ ἀνάδοχος ἢ ἡ ἀνάδοχος ῥίπτουσι δρᾶκας μικρῶν νομισμάτων, τὰ δὲ παιδία συνωθοῦνται καὶ καταπλακῶνονται διὰ νὰ τὰ συνάξωσι.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ μικρῶν νομισμάτων ἦσαν διασκεδάσεις ἐσκορπισμένοι, καὶ ἀντὶ χωρικῶν παιδίων ὁ πληθυσμὸς ὀλοκλήρου μεγάλης πόλεως ὅπως συνάξῃ αὐτάς.

Ἐκ τούτου προέκυψεν ὅτι, ἀντὶ ἕκαστος ν' ἀγοράσῃ τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ ἡδονήν, ἕκαστος ἤρπασε τὴν ἡδονὴν τοῦ πλησίον του, καὶ αἱ ἡδοναὶ διενεμήθησαν οὐχὶ ὡς ἔπρεπεν, ἀλλὰ κατὰ τύχην.

Ἡ δὲ κατηραμένη αὕτη τύχη εὔρε εὐκαιρίαν καὶ πάλιν νὰ ἐμπαίξῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Αἱ γυναῖκες ἤρπασαν τὸ κυνήγιον.

Οἱ ἄνδρες τρίχαπτα καὶ ταινίας.

Οἱ ποδαγροὶ τὸν χορὸν.

Οἱ παραλυτικοὶ τὸν περίπατον.

Οἱ κωφοὶ τὴν μουσικὴν,

Οἱ τυφλοὶ τὴν ζωγραφικὴν.

Αἱ γυναῖαι τὸν φλογερὸν ἔρωτα.

Οἱ γέροντες τὸν πλατωνικὸν ἔρωτα.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδεὶς εἶχεν ὅ,τι ἤθελεν ἐκλέξει καὶ οὕτως οὐδεὶς ἔμενευ εὐχάριστος, ὅλοι δὲ κατηρῶνται τὴν ἔμπορον.

Ὅπερ βλέπουσα αὕτη ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὰ τέσσαρα ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὰ χρήματά της.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης αἱ ἡδοναὶ ἔχουσι διανεμηθῆ τοσοῦτον κακῶς, ὥστε θεωρεῖται τρελλὸς πᾶς ὅστις πράγματι διασκεδάζει.

VIII

Ὅταν ἡ ταλαίπωρος ἔμπορος τῶν διασκεδάσεων, ἰδοῦσα τόσον ἀσυστόλως λεηλατηθέντα τὰ ἐμπορεύματά της, ἐξήρχετο τῆς πόλεως, παρετήρησε τὴν ἐβδόμην αὐτῆς ἀδελφὴν, τὴν ἀναδεχθεῖσαν τὴν πώλησιν χρημάτων, ἐρριμένην ἀναίσθητον εἰς τινὰ τάφρον παρὰ τὴν ὁδόν.

Ἡ ἔμπορος τῶν διασκεδάσεων ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν, ἐκάθησεν εἰς τὸ πλευρόν της, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς, καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀναπνεύσῃ ἅλατα. Οὐχὶ δὲ ἄνευ πολλοῦ κόπου συνῆλθεν ἡ ἐβδόμη Πλειὰς εἰς ἑαυτήν.

Συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν ἰδοῦ τί διηγήθη.

— Μόλις εἶδον τὴν πόλιν, μόλις εἶχον τὴν ἀσυνεσίαν νὰ εἶπω τί ἐπώλουν, μόλις ἔμαθον ὅτι ἡμῖν φορτωμένη χρήματα καὶ ἰδοῦ ἀνθρώποι τινες ἐπέπεσαν κατ' ἐμοῦ, ἤρπασαν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον, καὶ μὲ ἔρριψαν ὡς εἶδες εἰς τὴν τάφρον, νομίσαντες ὅτι ἡμῖν νεκρά.

— Ἀλλὰ ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι, ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι ἀστέρες, οἱ ὅποιοι πρὸ ὀλίγου εἶχον φθάσει ἐκεῖ.

— Λησταί;

— Τυχοδιώκται;

— Πτωχοὶ ἀποθνήσκοντες τῆς πείνης;

— Ὅχι ἀλλ' ἑκατομμυριοῦχοι, ἀδελφαί μου, εἶπε στένουσα ἡ ἐβδόμη Πλειὰς.

Καὶ ὅταν οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ἐπέστρεψαν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ διηγήθησαν εἰς

τὸν ἀποστέλλαντα αὐτὰς πῶς τὰς ὑπεδέχθησαν ἐδῶ κάτω, ὁ Ζεὺς συνέστειλε τὰς μαύρας αὐτοῦ ὄφρεϊς.

Ἄλλ' ὁ Ποσειδὼν καὶ ὁ Πλούτων ἔρρηξαν γέλωτας.

— Τὸ εἶπομεν, μεγαλειότατε, ἐκραύγασαν, ὅτι πολὺ παράδοξος ἰδέα ἦτον ἡ ἰδέα σου.

Κ' ἐπανελάβον ἐν χορῶ.

— ὦ! τί παράδοξος ἰδέα σοῦ κατέβη εἰς τὴν κεφαλὴν, μεγαλειότατε!

Ὁ Ζεὺς ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἔσφαλεν.

* * *

Ἴδου, λέξιν πρὸς λέξιν, τὸ κείμενον τοῦ χειρογράφου τοῦ εὐρεθέντος εἰς τὸν σύρτην τῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου ***, ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως ***, πρωτεύουσης τῆς ἐπικρατείας εἰς ἣν ἐβασίλευεν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς ***.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

ΜΑΡΙΑ

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Βαλεντίνε; (Πρὸς τὴν βαρῶνην.) Τί σὰς ἔλεγα;

ΒΑΡΩΝΗ

Εἰς τὴν κρίσιμον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα, δυστυχῆς μου τέκνον, ὅ,τι πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν εἶναι νὰ δίδωμεν ὄπλα εἰς τὴν κακολογίαν... καὶ ἡ ἐπιχείρησις αὐτοῦ τοῦ νέου δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ὑπονοίας. Ἐπρεπε νὰ σεβασθῶ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα μοὶ ἐνεπιστεύθη, καὶ νὰ ἔλθω νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας δύναται νὰ πράξῃ ἐδῶ ἐπ' ὀνόματί μας.

ΜΑΡΙΑ

Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι πρέπει νὰ ὑπερηφανευθῶμεν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Βάλλω τὸ χέρι εἰς τὴν φωτιὰ καὶ λέγω ὅτι εἶναι ἀνδρείος καὶ τίμιος νέος... ὦ! δὲν φοβοῦμαι πλέον...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐστῶ... ἔχει ἀγαθὴν καρδίαν, ἀλλὰ τίς μὲ ἐγγυᾶται διὰ τὴν κεφαλὴν του;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ δὲν φοβεῖσθε μήπως εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄλλη πάλιν αἰτία μὲ ἔφερεν εἰς Παρισίους καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον ὅπερ ἦτο ἰδικόν μου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μου. Ἐκείνην τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου μου, τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν βαρβαρότητα, τὴν ἀδικίαν νὰ μοῦ ἀρνηθῶσι, θέλω νὰ τὴν ἐπανακτῆσω, διότι εἶναι κτήμά μου καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πῶς ἐλπίζετε;

ΒΑΡΩΝΗ

Ἡ εἰκὼν ἐκείνη εὐρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν πλάκα τῆς ἐστίας τοῦ ἰδιαιτέρου μου δωματίου... θὰ ἦναι ἀκόμη ἐκεῖ.

ΜΑΡΙΑ

(Θέτουσα τὴν προσωπίδα της.)

Μῆτερ, ἔρχονται ἄνθρωποι.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εἶναι ὁ Κ. Ροβίνος.

ΒΑΡΩΝΗ

(Θέτουσα τὴν προσωπίδα της.)

Βαλεντίνε, τελείαν σιωπὴν περὶ τῆς παρουσίας μας εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πῶς! κυρία βαρῶνη, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Κ. Ροβίνον;

ΒΑΡΩΝΗ

Καὶ πρὸς αὐτόν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μείνατε ἤσυχος.